

Publicerad 2013-11-25 10:15 av hansensson

Del 8 en rödmosig gubbe

Hasse o Stefan & Jultomten

I fiket längst ner på hörnan av Markvägen i centrala Oslo satt Hasse och Stefan. Det var under pågående julskyltning och stadsmiljön var präglad. De var där för varsin shoppingfika.

De kalla dagarna med promenerande och gåvoköp, i synnerhet på helgerna, var hemskt trevliga men de krävde sina pauser och lite energi. De hade just avslutat sina mackor och Hasse var igång med en slags berättelse. Som vanligt till Stefans illa dolda misstänksamhet men med Hasses ohejdade entusiasm.

- Jag var ute och sprang i förmiddags.

- Jaha.

- Och mötte en gubbe. Jag är säker på att det var Tomten.

Stefan tittade upp.

- Ha! Utbrast han. Din drummel, ditt avskyvärda spektakel till lögnarhals!

- Det är säkert! protesterade Hasse. Uppe mellan Sognsvann och Ullevålseter vid vattnet där kom det en sådan liten kuf gående.

- Ja ja ja, sa Stefan. Klart bereddd att höra resten av historien även om attityden kunde peka mot något annat.

- Det var en rödmosig liten gubbe med blå, grå och röda kläder. Inte den klarröda röda men den gammaldags röda, tillbakahållna, milt röda. Gamla möbelröda, fortsatte han.

En liten gubbe, knappt en meter hög, utrustad som sig bör. Alltså, vandringskängor som tål kyla, gammaldags ryggsäck, anorak, luva och vantar i ull, vadmalsbyxor och det hela.

Stefan såg ut som om han hade fått något beskt i munnen.

- Jaha... och han hade julklappar till dig förstås?

- Nej nej, larva dig inte, det var ingen sådan Tomte.

Stefan blängde.

-Ska jag sluta larva mig? Det är du som sitter och pratar om Jultomten!

Hasse satt med armarna mot bordet och lät blicken göra ett svep in över lokalen.

- Jo jo, men hör nu...

Stefan fnös, knappt märkligt.

- Han Tomten, log bara så hjärtligt att jag blev helt glad inombords. Pratade och frågade en massa och bjöd mig att sitta ner tillsammans med honom på en stubbe där och dela en apelsin och en kexchocklad.

Stefan tittade perplex.

- Lite kaffe hade han också i säcken, gubben. När vi fikat färdigt, fortsatte Hasse, så satt vi bara där tysta tillsammans och det kändes helt fint.

Stefan harklade sig och rörde lite disträ i koppen med en sked.

- Så sa han, har du tänkt på vad du önskar dig?

- Hö hö, sa Stefan, och log förtjust som åt ett gott skämt.

- Nä, sa jag. Han log, eller snarare plirade mot mig och så satt vi där och tittade ut över den frusna tjärnen.

Tankarna lät jag vandra runt bland möjliga önskningar och jag flinade vid varje dröm och han såg förtjust åt mitt håll var gång en ny tog vid. Jag vet inte hur länge vi satt där, men det var en stund.

Hasse log och tittade drömskt ut över gatan. Så vände han sig mot Stefan.

Stefan, harklade sig och flyttade på kaffekoppen.

- Så reste sig gubben upp med hjälp av en vandringsstav, ingen sådan där modern walkinggrej, nej nej, handplockat skogsmaterial, räckte mig handen och sa: Vi ses till jul! så gick han.

Med det nickade Hasse bestämt. Som om fastställde det äktheten eller värdet av detta möte.

Stefan hade flyttat tillbaka koppen och höll den nu mellan bägge händerna.

- Du sitter ta mig fan här och snackar om Jultomten!? sa han så.

Hasse gjorde ingen ansats till att svara.

Så lät han blicken vandra. Hasse föll också in i sitt.

Mycket kvinnor som vanligt. Det var som om det söta och goda var dom nära förbundet. En Latte och en Mocca, en med vanilj eller kanske en kall med vispad grädde, strössel och vad det nu kunde vara, i påsar på språng eller tagen sittandes med väninnan, boken, i paus från bestyren. Salladerna och sandwiches på italienskt bröd, grovt eller fint. Ätna såsom ingen annan kan förutom en kvinna på Cafè, med njutning i varje rörelse och blick.

Stefan tittade ut på gatubilden, över julsmyckningens tilltagande storlek och påsarna med julstjärnor och glitter, köpmansnamn och andra sirligheter. - Ja du, sa han tyst för sig själv.

- Har du provat deras kanelsnäckor? Frågade Hasse plötsligt.

- Va? Stefan såg lite överraskat upp. Jo, klart det. Höjdargrejer!

- Precis, sa Hasse och kliade sig i hårbotten med rynkad panna. När vi satt däruppe, gubben och jag, i något slags tyst samförstånd, tänkte jag på en del saker jag hoppades få uppleva, på barnen förstås och en kvinna bland annat men så tänkte jag på kanelbullar, nybakta, varma. Fattaru? Kanelbullar av alla saker!?

Hasse log lite frånvarande och tittade ner i sin kopp. Stefan tittade på Hasse, suckade och tog en slurk.

- Jo du.

- Mmm, sa Hasse. Men inte bara det. Jag tänkte på amerikanska pajer, sådana man ser på film, rykande i ett fönster där de står att svalna och vita staket och gröna åkrar, att sådana skulle man ha lite då och då, så vore allt bra.

Stefan rättade på kläderna lite och lutade sig tillbaks. Han fejade bort några smulor från bordet.

- Fina saker allt det här, kanelbullar, paj och kvinnor.

Hasse låter undsläppa sig ett fniss.

- Jo.

- Ja, men det är inte normalt kan jag upplysa om. Tomten slutar man tro på efterhand. Typ i barndomen.

- Mm.

De tittade förstrött på cafégästerna som stod i kön och rabblade ur sig sina beställningar, valsade bort för att hämta socker och servietter vid bänken i hörnet eller trängde sig ner vid någon plats bland borden.

- Men det tar djupt när du sitter så... med Tomten, sa Hasse. Det sista sade han knappt hörbart, som om det var ett förbjudet ord.

Stefan suckade på nytt, tog sista slurken av kaffet, ställde koppen på bordet och nickade åt Hasse.

- Bli färdig, så sticker vi och köper julgran. Du som känner Tomten kanske kan få rabatt också.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren hansensson med Poeter.se id #41760 innehar upphovsrätten